

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: **B., s.r.o.**, so sídlom A., 821 01 Bratislava, IČO: X., zastúpená A., s.r.o., so sídlom P., 811 03 Bratislava, IČO: X., proti povinnému: **L.**, nar. X., bytom X., 020 01 Púchov, **o vymoženie 958,18 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8Er/315/2011, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 28. apríla 2011 č. k. 8Er/315/2011-12 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. septembra 2011 č. k. 4CoE/383/2011-18, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 958,18 eur s príslušenstvom, pričom právo na vymáhanú sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom z 8. septembra 2010 sp. zn. M0210010 Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri R., a. s. Súdny exekútor následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení

d'alších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadal Okresný súd Považská Bystrica o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 28. apríla 2011 č. k. 8Er/315/2011-12 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na vzťah medzi oprávnenou a povinným je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Ďalej konštatoval, že v zmluve je obsiahnutá neprijateľná podmienka, a to rozhodcovská doložka, ktorú si spotrebiteľ – povinný nedojednal individuálne a pri jej akceptácii nemal na výber, vzhľadom na jej spojenie s ďalšími podmienkami zmluvy. Zmluvu aj s podmienkami mohol len prijať alebo odmietnuť ako celok. Uviedol, že rozhodcovská doložka neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi konaním na rozhodcovskom súde a všeobecnom súde. Navyše doložka bola do zmluvných podmienok vsunutá oprávnenou ešte pred vznikom samotnej zmluvy. Všetky tieto skutočnosti odôvodňujú záver o neprijateľnosti takto formulovanej rozhodcovskej doložky, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcovským súdom na základe takejto rozhodcovskej doložky je plnením v rozpore s dobrými mravmi.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podala odvolanie oprávnená a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal justičný čakateľ, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 16) bolo odvolanie predložené Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. septembra 2011 č. k. 4CoE/383/2011-18 napadnuté uznesenie potvrdil. Poukázal na odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu, s ktorým sa stotožnil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia uviedol, že po preskúmaní veci nezistil nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ani v jednej z odvolateľom namietaných okolností. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že neprijateľné podmienky sú len demonštratívne uvedené v ustanoveniach § 53 Občianskeho zákonníka ako inštitút a predstavujú pretavenie princípov dobrých mravov do pozitívneho práva, preto bez ohľadu na účinnosť novely Občianskeho zákonníka, ktorá zaviedla neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka týkajúcu sa rozhodcovskej doložky až novelou Občianskeho zákonníka, zákonom č. 568/2008 Z. z. účinným od 1. januára 2008, takéto ustanovenie ak je obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, bude vždy v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého

stupňa správne a dostatočne odôvodnil posúdenie danej zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľskej a dostatočne aj odôvodnil, prečo nemožno daný právny vzťah medzi účastníkmi podriaďiť pod ustanovenia Obchodného zákonníka a prečo považoval rozhodcovskú doložku za neplatnú.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 13. decembra 2011.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ako aj uzneseniu odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len generálny prokurátor) v zákonom stanovenej lehote mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ a písm. c/ O. s. p. Podanie mimoriadneho dovolania odôvodnil nesprávnym posúdením veci oboma súdmi, či exekučný súd môže skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Súčasne namietol odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom (§ 243f ods. 1 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že súdy pri skúmaní rozhodcovskej zmluvy nevykonali dôkazy predpísaným spôsobom a konštatovali skutkový stav, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

Nesprávne právne posúdenie veci v otázke oprávnenosti exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) odôvodnil generálny prokurátor tým, že súdy pri jej riešení v dôsledku nesprávneho prekladu vychádzali z nesprávnej interpretácie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci *Telecomunicaciones SI v. Cristina Rodríguez Nogueira* (sp. zn. C – 40/08) o predbežnej otázke (ASTURCOM), podľa ktorej uvedené rozhodnutie ukladá exekučnému súdu členského štátu imperatív preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky a tým zasiahnuť do princípu nezameniteľnosti konečných rozhodnutí, bez ohľadu na to, či to právna úprava členského štátu v exekučnom konaní umožňuje alebo vylučuje. Poukazoval na to, že rozhodnutie ASTURCOM má byť správne interpretované tak, že exekučný súd má povinnosť posúdiť, resp. vyhodnotiť, či je rozhodcovská doložka nekalá (alebo nie je nekalá), ak má pre takéto posúdenie skutkové okolnosti k dispozícii, nie je však povinný vykonať cieleňú procesnú aktivitu smerujúcu k zisťovaniu a preskúmvaniu okolností prípadu. Slovenský exekučný súd by bol podľa rozsudku ASURCOM povinný vyhodnotiť rozhodcovskú doložku ex offio ako nekalú podmienku, len ak by slovenské procesné právo umožňovalo exekučnému súdu, aby vyhodnotil rozhodcovskú doložku

v rámci exekučného konania ako neplatnú, a to z hmotnoprávnych dôvodov vyjadrených v slovenskom práve. Podľa názoru generálneho prokurátora však z Exekučného poriadku, ani zo žiadneho ustanovenia iného právneho predpisu nevyplýva možnosť exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy. Exekučný súd je podľa jeho názoru oprávnený skúmať len materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, nie však jeho vecnú správnosť. V zmysle ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní je príslušný na posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky iba súd, ktorý rozhoduje o žalobe účastníka rozhodcovského konania proti rozhodcovskému rozsudku, pričom tento súd vysloví neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, je povinný vecne rozhodnúť o žalovanom nároku.

Pre prípad, že sa dovolací súd nestotožní s názorom generálneho prokurátora o nemožnosti exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, namieta generálny prokurátor aj odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR), § 122 ods. 1, § 123 a § 153 ods. 1 O. s. p. a vyjadril názor, že k uvedenému nesprávnemu postupu súdov malo dôjsť tým, že súdy svoj skutkový záver o tom, že povinný si rozhodcovskú doložku individuálne nedohodol, lebo nemohol ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, súčasne že dodávateľ znemožnil spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, lebo ju vopred pripravil, prijali bez toho, aby bol vykonaný jediný dôkaz, pričom žiaden z účastníkov nemal možnosť vyjadriť sa, či možnosť individuálnej dohody bola alebo nebola spotrebiteľovi daná.

Napokon generálny prokurátor namieta aj nesprávne právne posúdenie vecí súdmi v otázke samotnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky poukazujúc na to, že podľa § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o bankách) v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, povinný povinnosť prijať návrh rozhodcovskej zmluvy nemal, pričom o tejto možnosti mal vedieť so zreteľom na vyvrátiteľnú domnienku o znalosti právneho predpisu, vyplývajúcu z § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Oprávnená ani povinný sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnuté uznesenia bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 3 O. s. p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je opodstatnené.

Z ustanovenia § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Dovolateľ v dovolaní poukazuje na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. (t. j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), súčasne dôvodí existenciou dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p., t. j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V preskúmvanej veci je zo skutkového hľadiska z obsahu spisu zrejmé, že medzi právnou predchodkyňou oprávnenej (P., a. s.) a povinným bola uzavretá zmluva o úvere, v ktorej povinný okrem iného potvrdil, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami pre úver, súhlasí s ich obsahom a prijíma návrhy v nich predložené. Z článku 9 (Prechodné a záverečné ustanovenia), bod 9.2 obchodných podmienok pre úver (verzia 1/2006) vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere a obchodných podmienok, budú riešené dohodou a že v prípade nedosiahnutia dohody klient prijíma návrh P., a. s. na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich so zmluvou o úvere a obchodnými podmienkami, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik zmluvy o úvere a obchodných podmienok, v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti R., a. s., IČO: X. Strany sporového konania sa rozhodnutiu rozhodcovského súdu podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.

V súvislosti s rozhodcovskou doložkou dohodnutou medzi právnou predchodkyňou oprávnenej a povinným v citovaných obchodných podmienkach k zmluve o úvere, majúcej charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom a účinnom v čase jej uzavretia, sa dovolací súd s právnym záverom exekučného i odvolacieho súdu o oprávnenosti exekučného súdu skúmať ex offio platnosť rozhodcovskej doložky, stotožňuje. Uvedený právny záver možno vyvodit' z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s princípom ochrany práv spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, vyplývajúcim z právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa.

Exekučný súd je ex offio povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné – paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.

Vo vzťahu k otázke, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie právomoci (nedostatku právomoci) rozhodcovského súdu (rozhodcu, resp. rozhodcov) rozhodnúť spor, je nutné rozlišovať, či sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/), skúmanie právomoci

rozhodcovského súdu v exekučnom konaní vylučujú. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel a teda by boli nadbytočné.

Ak je však predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, uvedený záver neplatí. V prípade, keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti (teda bez akejkoľvek procesnej aktivity spotrebiteľa) účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Vzhľadom na uvedené sa preto dovolací súd nestotožnil s právnym názorom generálneho prokurátora o nemožnosti exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy a tým aj právomoc rozhodcovského súdu.

Za dôvodnú dovolací súd nepovažoval ani ďalšiu námietku generálneho prokurátora spočívajúcu v tvrdení o odňatí možnosti oprávnenej konať pred súdom. K jej odňatiu malo dôjsť tým, že súdy svoj skutkový záver o tom, že povinný si rozhodcovskú doložku individuálne nedohodol, lebo nemohol ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, súčasne že dodávateľ znemožnil spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, lebo ju vopred pripravil, prijali bez toho, aby bol vykonaný jediný dôkaz, pričom žiaden

z účastníkov nemal možnosť sa vyjadriť, či možnosť individuálnej dohody bola alebo nebola spotrebiteľovi daná.

V preskúmvanej veci bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie, resp. rozhodnutia vydané v štádiu exekučného konania, v ktorom exekučný súd posudzoval splnenie zákonom stanovených procesných predpokladov pre udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či oprávnený a povinný sú osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), nakoľko postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť (ak nie je daná výnimka vyplývajúca zo zákona) až doručením upovedomenia o začatí exekúcie („efekt prekvapenia“). V predmetnej veci oprávnená v odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu skutkový záver tohto súdu o tom, že rozhodcovská doložka nebola dohodnutá individuálne, v podstate ani nijako nespochybnila, namietala len jeho právne závery.

Vecnú správnosť dovolaním napadnutých uznesení nebola spôsobilá spochybniť ani námietka generálneho prokurátora o nesprávnom právnom posúdení veci v otázke samotnej neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu, že podľa § 93b zákona o bankách povinný nemal povinnosť prijať návrh rozhodcovskej zmluvy a že o tejto možnosti mal vedieť. Uvedené ustanovenie nijako nezbavovalo právnu predchodkyňu oprávnenej povinnosti predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom,

aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnému sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, súčasne, aby z neho bolo tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ právna predchodkyňa oprávnenej takto nepostupovala, resp. pokiaľ takýto postup oprávnená nedoložila listinami pripojenými k návrhu na exekúciu, súdy správne konštatovali neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá - ktorá voľba konkrétne znamená. Oprávnená sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemohla zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa, je v rozpore s realitou praktického života. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v ďalších obdobných veciach (napr. sp. zn. 4MCdo 1/2012, 4MCdo 6/2012, 4MCdo 14/2012, 4MCdo 15/2012, 6MCdo 9/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj z dôvodu, že dovolací súd povinný z úradnej povinnosti prihliadnúť na vady konania vyplývajúce z § 237 O. s. p. (majúce za následok tzv. zmätočnosť konania), tieto nezistil, mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky ako nedôvodné podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 1, ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. zamietol.

Náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd povinnému ako úspešnému účastníkovi, ktorému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej,

ktorá podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania, nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c a § 142 ods. 1 O. s. p.)

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. decembra 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová